

at Løns spørgsmaalet nødvendigvis maa løses paa en for Arrestforvarererne forsvarlig Maade, og det snarest muligt. Men en saadan Nødvendighed gør sig ikke gældende, forsaavidt angaar Spørgsmaalene vedrørende Arrestforvarernes Ansættelse og Uddannelse. Dertil kommer endvidere, at det — ogsaa naar henses til Sammensætningen af Kommissionen — ligger udenfor dennes egentlige Opgave at beskæftige sig med disse Spørgsmaal, hvis Besvarelse uden Tvivl vil være af Betydning for Afgørelsen af de endnu større og økonomisk set mere indgribende Spørgsmaal om, hvorvidt Staten bør overtage Driften af eller endog maaske Ejendomsretten til Arresthusene samt afholde samtlige Delinkventomkostninger. Endvidere synes det ikke formaalstjenligt paa nærværende Tidspunkt, hvor der paa tænkes en Reform af hele vor almindelige Straffelovgivning, at foretage en indgribende Omordning af Fængselspersonalets Forhold, der i saa høj Grad bør være bestemt under Hensyn til Straffelovens Regler om Arten og Udtaaelsen af de forskellige Former for Fængselsstraf. Herved maa ogsaa tages i Betragtning, at Ønsket om at faa bedre uddannede Arrestforvarere sikkert i vid Udstrækning vil blive imødekommet ved den Lønforbedring, der bringes i Forslag, idet Fængselsbetjente herefter maa formodes i større Udstrækning at ville søge Arrestforvarerstillingerne; og under disse Omstændigheder kan man regne med, at de ansættende Myndigheder vil vælge de fagmæssig set bedst uddannede blandt Ansøgerne. Endelig har Forslaget om at overføre Udgifterne ved Arrestforvarernes Lønning m. v., der er anslaaet til ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, til Staten mødt stærk Modstand indenfor Kommissionen, idet man dels i Almindelighed ikke finder, at der er Anledning til en saadan Forandring, dels særlig ikke kan erkende, at det, naar henses til, at Arresthusene i vid Udstrækning foruden til Udtaaelse af Fængselsstraf anvendes til Afsoning af Bøder og Underholdningsbidrag, snarere kan kaldes en Stats- end en kommunal Opgave at lønne Arrestforvarerne.

Under disse Omstændigheder har Kommissionen ment ikke at burde fremkomme med Forslag til andet end en egentlig Lønningslov for Arrestforvarere, idet dog bemærkes, at nogle af Kommissionens Medlemmer kun med Resignation har kunnet gaa med hertil, idet de stadig maa mene, at en fuldt betryggende Ordning af Fængselsvæsenet kun vil kunne opnaas gennem Statsansættelse og Statslønning af Arrestforvarerne, og kun har kunnet slutte sig til det foreliggende Forslag af Hensyn til Nødvendigheden af snarest muligt og uden, at Afgørelsen skal være afhængig af andre og mere tvivlsomme Spørgsmaal, at faa tilvejebragt en Forbedring af Arrestforvarernes økonomiske Kaar.

Ud fra disse Synspunkter er det nedenstaaende Forslag til Lønningslov for Arrestforvarere udarbejdet. Om Forslagets enkelte Bestemmelser henvises til de dette vedføjede særlige Bemærkninger.

Et Mindretal (*Klaus Berntsen*) tiltræder ikke den i Bemærkningen til § 1 givne Fortolkning af Udtrykket »Grundløn«, da Mindretallet maa hævde den Opfattelse, at ved Grundløn maa forståes den faste Begyndelsesløn uden Hensyn til Alderstillæg og de særlige Tillæg, der omhandles i § 2, tredje og fjerde Stykke, i Lov Nr. 365 om Statspolitiet af 30.